

DEĞİŞEN DÜNYA ve İSLAM

ANADOLU BULUŞMALARI 8

20-25 AĞUSTOS 2013 | KUZULUK

Sempozyum Kitaplığı

tİREKİTAP

tire kitap

Yayın No	10
Kitabın Adı	Değişen Dünya ve İslam
Yazar	Sempozyum Kitaplığı
Genel Yayın Yönetmeni	Hüseyin Özhazar
Editör	Mehmet Alpcan
Tashih-Redakte	Büşra Bulut
İç Mizanpaj&Kapak	Necip Taha Kıdeyş
1. Baskı	Ağustos 2014
ISBN	978-605-84990-1-0
Baskı ve Mücellit	Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık Tanıtım Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Mahmutbey/Bağcılar/İstanbul
Tel	Tel: (0212) 446 88 46
Sertifika No	12266
Yayıncı Sertifika No	26307 - Tire
Yayıncı Adresi	Ali Kuşçu Mah. Hulusi Noyan Sok. No:13 Kat:2 Fatih / İstanbul
Tel	(0212) 534 13 78
Fax	(0212) 534 15 80

Eserin her hakkı TİRE YAYINLARINA aittir.

YENİ BİR İSLAM SİYASET ANLAYIŞINA DOĞRU **247**
Yasin AKTAY *248*

MISIR'DA YAŞADIĞIMIZ SON GELİŞMELER **259**
Ebu Mervan SÜLEYMAN *260*
Küresel İfsada Karşı Evrensel Sorumluluklarımız
Ramazan Kayan *265*

KÜRESEL EKONOMİ VE İSLAM **269**
Küresel Ekonomi ve İslam *Yard. Doç. Dr. Mustafa ÖZEL* ..271

6. GÜN
SEMPOZYUM KAPANIŞ KONUŞMALARI **291**
Turgay ALDEMİR *292*
Yeni Bir Medeniyete Doğru *Ahmet DAVUTOĞLU* 294
8. ANADOLU BULUŞMALARI "DEĞİŞEN DÜNYA VE İSLAM SEMPOZYUMU" SONUÇ BİLDİRGESİ: 318

YENİ BİR İSLAM SİYASET ANLAYIŞINA DOĞRU

Yasin AKTAY

Yeni Bir İslam Siyaset Anlayışına Doğru

Yasin AKTAY

Bu sene 8.'sini düzenlediğiniz bu toplantılara artık geleneksel diyebiliriz. Bu toplantıların verimli ve bereketli geçtiğini görüyorum. Allah bereketini daha da arttırsın. Burada hâsıl olacak olan bereketten bütün İslam ümmetinin feyz almasını, İslam ümmetine hayırlı neticeler çıkarmasını Cenab-ı Allah'tan niyaz ediyorum.

Geçen sene de başka bir havada başka bir atmosferde yine bir araya gelmiştik. Yine bir şekilde İslam ve siyaset üzerine -Arap Baharı daha yoğunluklu olarak- konuşmuştuk. Yine aynı bağlamları konuşacağız, aynı bağlamlara işaret edeceğiz. Çünkü İslam ve siyaset ilişkisi, İslam dünyasının veya Müslümanların bugün yaşamakta olduğu gerçeklerden bağımsız ele alınamaz.

İslam ve siyaset ilişkisi bizatihi İslam ve halk ilişkisidir. İslam ve başkaları arasındaki ilişkilerin de ele alınmasını gerektiren bir konudur. Şimdi burada bana tevdi edilen ödeve bağlı kalmak adına başlığıma dönüyorum, 'Yeni Bir İslam-Siyaset Anlayışına Doğru.'

Bu başlık bize ne çağrıştırıyor, hangi sorunun altında başka hangi soruya cevap veriyor, bunun üzerinde durmaya çalışacağım. Ve bunun üzerinde hâsıl olabilecek bir takım sorular etrafında konuşmamı şekillendirmeye çalışacağım. Öyle zannediyorum ki İslam ve siyaset ilişkisi artık tartışılan bir ilişki değil. İslam ve siyaset iki ayrı başlık değil çünkü. Bir Müslüman, varlığı itibari ile bizatihi siyasetin içindedir.

Siyasetin içinde olmak demek illaki bir partiye üye olmak demek değildir. Ve biz siyaseti bundan ibaret anlamıyoruz. Bu bir tercihtir, partinin içinde olunabilir de olunmayabilir de. Kişi bir parti dâhilinde değilse, siyaset yapmaz-yapamaz anlamına gelmez. Bu, hayatın içerisinde bir tutum takınma, dünyayı değiştirmeye çalışmaktır. Dünyayı olduğu gibi kabul etmeyip, belli ilke ve anlayışlarınızla birlikte ona müdahale etmeye çalıştığınız andan itibaren siyasetin içindesinizdir. Elbette, bunu bir siyasi

parti içerisinde ya da bir sivil toplum faaliyeti içinde yaparsanız onun programı çerçevesinde hareket etmeniz gerekir.

Biz insanlar, -çok affedersiniz- hayvanlardan farklı olarak dünyayı olduğu gibi kabullenen varlıklar değiliz, dünyaya müdahale ederiz. Siyasetle ilgilenmediğini söyleyen bir insan da mutlaka siyasetin içindedir. Özellikle Müslüman'ın siyasetten uzak kalması "Lâilaheillallâh"ın manasından da uzak kalması anlamına gelir. Çünkü bu, birilerini reddetmenin yanından belli bir şeyi de iddia etmektir; Allah'tan başka ilah yoktur. Allah'tan başka tapılacak kimse yoktur, Allah'tan başka kendisine itaat edilecek, bize bir hayat düsturu ortaya koyacak başka bir varlık yoktur, demiş oluyorsunuz. Ve bunu dediğiniz andan itibaren bizatihi siyasetin içerisine giriyorsunuz. Siyaset böyle bir şey ve benim siyasetten kastettiğim de tam olarak bu.

Birileri kula kulluk ediyor, birileri insanları kendisine kul ediyor ve onları köleleştiriyor. Ve herkesi, bizi de buna tapmaya çağırıyor. Kendi koltukları üzerine tâbi olmamızı istiyor. Biz, davete icabet etmeyiz olur biter deriz, fakat bu her zaman böyle olmuyor. Çünkü bizim hayatımızın içine kadar giriyorlar. İşte biz bütün bu olanların karşısında, "Biz siyasete girmeyiz" gibi bir cevap veremeyiz. Biz böyle bir cevap verdiğimiz zaman, bizim hayatımızda da tanrılaşma iddiasında bulunacaklar ve nüfuz etmeye çalışacaklardır ve biz bu tavırla bütün bunları onaylıyor olacağız. O halde *Lâilaheillallah* dememiş ve ona uygun davranmamış oluyoruz. Çünkü bu, bir isyan hareketi içinde olmak demektir.

Tabi burada bir soru akla gelmektedir, "Nasıl bir isyan?" Bu sorunun cevabı, pratik ve ince siyasettedir. Bu biraz zanaat işidir ve ne kadar maharetli olduğunuzu gösterme işidir. Hırçın bir atı direkt olarak dizginlemeye çalışan seyis zarar görür. Gücü yetmez. Bu durumda şarta göre uygun siyaseti bulmak gerekir. O şartlar ve ona uygun siyaset peygamberler tarihinde örnekliğini ortaya koymuştur. Tüm bir sürece baktığımızda, farklı siyaset yollarının

izlendiğini görürsünüz. Ve tabi ki Kur'an-ı Kerim bunların hepsini bulacağınız yerdir.

Hz. Peygamber, Mekke'den Medine'ye uzanan yolda kâfirlere karşı nasıl mücadele etmiştir? Medine sonrası bu mücadeleyi küreselleştirebilir, dönemlere ayırabilir, kademeleştirebilir ve belli stratejik programa bağlayabiliriz. Böyle bir model vardır çünkü. Ama tabi ki bu Hz. Peygamber modelini tıpatıp aynı, bütün zamansallığı ile bir yere oturtup bütünü ile uygulayabileceğimiz bir şey değildir. Zaman zaman bu yanlışa düşüyor Müslümanlar. Sanki Peygamberimizin Mekke'de, Medine'de uyguladığı yöntemlerin kronolojik bir sıralaması varmış ve bunu bütünü ile bugüne uyarlayabiliyormuşuz gibi düşünüyoruz. Eğer öyle bir şey olsaydı Hz. Yusuf'un kıssası, Hz. Süleyman'ın kıssası, Hz. Musa'nın kıssası anlatılmazdı. Bunların hepsi İslami siyaset ve mücadele modelidir ve farklı toplumlara göre farklı siyasi mücadelelerin verilmiş olduğunu bize gösterir.

Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinin diziliş sırasına bakıldığı zaman, onun bir hikmeti olduğunu kabul etmek zorundayız. Kur'an'ın nüzul sırasına göre tertip edilmediğini, nüzul sırasına göre Mushaf sıralamasına tabi tutulmamış olduğunu biliyoruz. Şöyle bir hikmet olabileceğini düşünüyorum; nüzul sırasına göre bir daha tecrübe edilemeyecek olaylar var. Her tecrübe kendi içinde biricik ve kendine özgü şartları olandır. Müslümanlar bunu idrak etsinler diye Kur'an'ın tertibi başka bir ihtimama göre yapılmış, belki o da Cenab-ı Allah tarafından bu şekilde tahkim edilmiştir.

Mekkî ve Medenî ayetler birbirinden farklı olduğu kadar aynı-benzer oldukları yerler de vardır. Allah'ın Tevhid sıfatı, ahiret inancı, ahiret ve dünya arasındaki oluş gibi konular her iki ayet silsilesinde de aynıdır. Bu itibarla, Kur'an-ı Kerim'in bu şekildeki tertibi bize her yerin tecrübesinin farklı olabileceğini ve bu farklı tecrübeler üstünden dersler, birtakım yol haritaları çıkarabileceğimizi gösterir. Ama kronolojik olarak bir düzen olsaydı, o yerin tec-

rübesini aynı düzende yaşama ihtimaliniz çok düşük olurdu. Hz. Musa'nın, Hz. Yusuf'un tecrübesini olduğu gibi Türkiye'de yaşayamazsınız. Bu çeşitlilikle hitap edeceğimiz insanlara karşı uygun diller kurmak durumundayız.

Muhatabımızın anlayacağı bir kavram setine müracaat etmemiz gerekir zamanla. Bunun için yeni kavramlar üretmek, muhataplarımızın bizi anlayabilmesini sağlamak gerekiyor. Biz bunu genellikle bir kompleks konusu haline getirebiliyoruz. Birilerinin kavramlarını kullanıyor olmamız bizi rahatsız eder bazen. Fakat mesajı olan biziz. Bizim derdimiz var ve bizim anlatmamız gerekli. Onların bizi duymasını sağlamak için bizim mesajlarımızı doğru dillere çevirmemiz gerekmez mi? Bu kibir hali bizim verimliliğimizi azaltıyor. Bizim çok özel ve değerli kavramlarımız var evet, fakat bunları karşı tarafın da anlayacağı şekilde açıklamamız gerekli. Öyle bir dilde konuşuyoruz ki, karşımızdakinin bizi anlamasının imkânı yok. Oysa Kur'an-ı Kerim bize her topluluğa o topluluğun dili ile seslenmemizi söylüyor ve buna uygun olarak da peygamber gönderdiğini bildiriyor. Bu konularda İslam kompleks yapmamayı tavsiye ediyor.

Mesela Kur'an-ı Kerim Arapça mıdır? Öyle ise ne kadar orijinaldir? Saf bir dil değildir. Mekke'de konuşulan bir dildir. Mekke'de konuşulan Arapçanın içinde başka dillerden alıntılanmış çokça kelime bulunmaktadır. Dilin tabiatı canlılıktır. Başka insanlarla diyalog kurarken sürekli olarak gelişir. Dilin amacı anlaşmaktır. Anlaşmanın özü de benim ne söylediğim kadar karşı tarafın da ne anladığıdır. Karşı taraf benim söylediğimi anlamıyorsa orada bir diyalog oluşmadığını gösterir. Oysa dinin amacı dil üzerinden diyalogu sağlamaktır, Öyleyse Müslümanlar bu konuda çok daha aktif ve cevval olmalıdır.

Peygamberlerin her birisinin farklı tecrübeleri olduğunu söylemiştik. Mesela Hz. Peygamber'in siyaseti diğer bütün peygamberlerden izler taşır. Her biri farklı bir hikâye anlatır bize.

Mısır'daki kardeşlerimize Arap dünyasının yaptıkları, Hz. Yusuf örneğine çok benziyor mesela. Bizler, hep başımıza bir şey geldiğinde İsrail'i suçluyoruz, Amerika'yı suçluyoruz. Darbelerin arkasında onlar var diyoruz ama aslında İslam ülkeleri de var. Hatta İslam ülkelerinde daha büyük bir işgüzarlık var.

Onlar, tam da Hz. Yusuf'u kuyuya atan kardeşlerinin gaflettindeler. Böyle bir ihanetin içerisindeler. Bu ihanetin karşısında Hz. Yusuf farklı bir siyaset izliyor. O dönemde Mısır'ın eski yapısı firavûni bir yapı ve bu yapının içinde tapınaklar ve din sistemi var. O din sistemi devletin ve onun ideolojisinin bir parçası. Hz. Yusuf'un sergilediği üstün ahlâk ve meziyet, ülkenin hükümdarının ilgisini çekiyor. Fakat kendisine atılan iftiradan dolayı uzun süre zindanda kalıyor. Hapis olduğu sürece sabrediyor ve orada tebliğine devam ediyor. Oradan da birtakım insanlar kazanıyor. Fakat Hz. Yusuf maruz kaldığı iftiranın gerçeğinin ortaya çıkmasını istiyor. Bunun sonunda hiç kimsenin yorumlayamadığı bir rüyayı kendisi yorumluyor. Bu olay sonucunda Hz. Yusuf yönetme kabiliyetini sergiliyor, güven veriyor ve Firavun'dan o bölgenin yönetimini, var olan kıtlıktan kurtarmak üzere istiyor. Yani firavunî bir sistemin olduğu yerin yönetimini alıyor...

Tam burada kıssaya ara verelim. Şimdi bu durum Türkiye'de uzun yıllar boyunca tartışıldı. Var olan sistem içinde nasıl siyaset yapılacak? Firavun, Hz. Yusuf'u Müslüman olarak ve peygamber olarak biliyor zaten. Bir anlaşma sonucunda Hz. Yusuf o bölgenin tabiri caizse başbakanı oluyor. Orada, iki dönem şeklinde (7+7) görev yapıyor. Ve 14 yılın sonunda yepyeni bir Mısır'a ulaşmış olunuyor. Bu süre zarfında Hz. Yusuf yürürlükte olan kuralları uyguluyor. Belki de halen çokça tartışılan bir konu olarak karşımıza bu durum çıkıyor. Yani böyle bir sistemde nasıl hükümdar olunacak?

Yıllarca bize Mevdudi'nin bir sistem tasavvuru yapıldı ve o sistem içerisinde Müslüman'ın yerinin olmadığı gibi bir çıkarsama

sunuldu. Oysa burada sorgulanması gereken 'sistem' kavramıdır. Bu sistemin külliyen reddi Müslüman'a hayat alanı bırakmamak, kapalı devre sistemi tasavvur etmektir. Hayat kendi içinde sistematize edilebilecek bir şey değildir. Bu tavır, Müslümanların siyaset yeteneğini büyük ölçüde köreltmiştir. Bir çıkış yolu ortaya koymalarına engel olmuştur.

Hz. Musa'nın uyguladığı yol, İsrailoğullarını firavunun zulmünden kurtarmaya çalışmasıdır. Hz. Peygamber ise ümmeti tek tek, sıfırdan yetiştirerek bir cemaat kurdu. Hicret edenlerin her biri birbirinden daha kaliteliydi. Peygamber'in kazandığı yaygınlığın karşısında Hz. Musa, Emirler geldikten sonra kavmini yine puta tapmış olarak buluyor. Bu, onun mücadelesinin yanlış olduğunu mu gösteriyor? Hayır, bir kavmi kölelikten kurtarmak başlı başına bir değerdir.

Genel anlamda temel insan hakları çiğnenmekte olan bir topluluğu kendi haklarına kavuşturmak büyük bir mücadele çizgisidir. Bugün Kürtlerin Türkiye'de ezildiğini söylüyorlar ve onların haklarını almak için uğraşmak pekâlâ Hz. Musa mücadelesidir. Sadece bu değil, herhangi bir kavim benzer bir zulüm altındaysa, kimliği yok edilmişse özgürlük mücadelesini vermek zorundayız. Biz, köleliğin karşısında durur, insan haklarını yok eden zulmün kendisine karşı çıkarız. Bunu düzelttikten sonra düzgün-adil bir toplumda onları İslam'a muhatap kılarız. Tabi hepsini aynı anda da yapabiliriz. Nasıl ki Hz. Musa bir yandan İsrailoğulları›nı firavunun zulmünden kurtarmaya çalışırken diğer yandan onlara gereken dersleri de vermeye devam ediyordu.

Biz de bugün 70-80'li yıllara özlem duyuyoruz bazen. Bu, nostaljidir ve nostalji yaşlı insanların gençliklerine duyduğu özlemdir. Aslında bugün büyük nimetler içindeyiz. Objektif olarak baktığımızda bugünle kıyasla 70-80'li yılları neden özleriz ki? Mesela o yıllarda Kenan Evren isimli bir adam vardı ve Evren, bir kahve köşesindeki basit bir insan seviyesinde dahi değilken bizim

başımızdaydı ve bize nasihatlerde bulunuyordu. Yine, Seksenler dizisinin çok izlenmesi o yıllara duyulan özlemdir. Oysa dönem, zulüm ve istibdat dönemiydi. İnsanlar daha iyi imkânlara kavuştukça şükürlerini eda etmemek gibi hastalığa dûçar oluyorlar.

Mısır'da firavunun zulmünden kurtulmuşlar ve Hz. Musa gibi büyük bir liderin yanında şanlı bir yürüyüş yapıyorlar ve o eski günlerini zulüm içinde oldukları o geçmiş yıllarını yâd ediyorlar, özlemle anıyorlar. İradeyi kullanmak zahmetli bir şeydir. O güne kadar birileri onlar yerine karar vermiş fakat öyle bir gün gelmiş, artık iradeleri kendi ellerinde olduğu halde onu kullanamaz hale gelmişler. İrade olunca sorumluluklar başlıyor çünkü. Diğer peygamberler bunu çok yaşamıyor. Hz. Musa örneği mücadelede farklı bir alan açıyor bize.

Bizim davamız insanların her zaman için değişebileceği ihtimalleri üzerine kuruludur. Onun için İslami siyaset metafizik bir siyaset değildir. Siyaset, kimin bizden olduğunu ve kimin bizden olmadığını tayin eder. Siyaset, biz ve onlar ayrımını yaptığımız anda ortaya çıkan bir kategoridir. Biz ve onlar dediğimiz anda... Hayatı bu şekilde kuruyoruz. Bunu Fatiha Sûresi'ni okurken her gün tekrar söylüyoruz, " İyya kena'budu" derken, biz deriz. Yani Müslümanların birey kalma hakları yoktur. "Ben kimseye karışmam, beni ilgilendirmez, benimle Allah arasında" sözleri Müslüman'ın literatüründe yoktur.

Müslümanlık, başkalarına karşı sorumluluk gerektiren bir görevdir. Hakkı ve hayrı "biz" için isteriz. Bir hayırsız yol varsa ki "sapmışların yolu" 'bizi ondan uzak tut' deriz. O yola sapmışlar önce Yahudilerdi sonra Hıristiyanlar. Bugün Müslümanlar için olabilir. Müslümanlığı bir hak olarak görüp, bununla şımarıp bunun sorumluluklarını unutursa, vehme kapılırsa kötü yola sapmış insanlar güruhundan olur.

Biz, hiçbir zaman bu dünyanın bize cennet olamayacağının idraki içinde olmalıyız. Bizim için iktidar, Allah'ın bize verdiği bir

nimet değil, Allah'ın yüklediği bir sorumluluktur. İslamcılar iktidara geldi, o yüzden İslamcılık bitti gibi tartışmalar oluyor. İslamcılık bir muhalefet ideolojisiydi ve iktidara gelince iddiası kalmadı gibi yaklaşımlar sergileniyor. İslamcılar ne zaman sadece muhalefette kalma vaadinde bulundular ki? Aksine İslamcıların bütün derdi iktidara gelmekti ve hatta bütün siyasi hareketlerin nihai hedefi de budur. İslamcılık Peygamber yolundan gitmekse, onun yolunda da hem iktidar olmak var hem muhalif olmak.

Dönüşüm, söylemsel farklılık değil, sadece münasebet meselesidir. İktidardayken bir insan elini taşın altına koymuştur ve biraz daha sorumluluk yüklenmiştir. Ve elbette farklı konuşacaktır. Türkiye'de iktidardakiler şimdi kendini muhafazakâr, demokrat olarak tanımlarlar ama zihinlerinin arka planında İslam ile şereflenmiş, İslam'ı dert edinmiş insanlardır. Türkiye'deki ekonomik sistem itibarıyla baktığımızda çok da iktidarda sayılmazlar. Çünkü hala Türkiye'de bir resmi ideoloji var ve hala muhalefet konumundalar. Ama şu var ki dünya devletlerden ibaret değildir. Ve o bazı devletlerin halkları Türkiye'den yanadır. Türkiye'deki kadro, dünyaya karşı bir muhalefet hareketini temsil ediyor.

Bizim için sabit düşmanlar yok. Haktan uzak kalanlar sabit bir topluluk değil. Bu Hıristiyan da olabilir Yahudi de ve hatta Müslüman da. Müslümanların da gaflete düştüğü zamanlar var ve Allah onlara gazap verir. Bundan ötürü bizim siyasetimiz değişkendir. Hz. Peygamberi öldürmeye gelen kiş Hz. Ömer'di ve bir anda değişti, Müslümanların en hayırlılarından oldu.

Bizim bu dünyada hiçbir gruba karşı özel bir nefretimiz yoktur. Biz amelden nefret ederiz, şahıslardan değil. O işi yüklenmiş insanın o işine ve fikrine karşı savaşırız, savaşma nedenimiz bizatihi insan değildir. Hayat eşref-i mahlûkattan esfele's sâfiline kadar bir yolculuktur. Ve bu yolculuk içerisinde insanlar esfele's sâfilinden bir anda eşref-i mahlûkat mertebesine yükseleme şansına sahip olabilirler. Bunun tam tersi de mümkündür.

Bir yerde bir zulüm varsa ve o zulmü zamanında bizim desteklediklerimiz de yapıyorsa biz ona da 'dur!' deriz. Bu kadar netiz. Hz. Peygamber kendi kızı için bile, "Allah'tan kork, seni ben bile kurtaramam" diyor. Bunun ötesi var mıdır? Allah bizim gözlerimizi tarafgirlik sebebi ile bir zulme seyirci bırakmasın.

Bizim siyaset anlayışımız metafizik değildir. Sabit iyiler ve sabit kötüler yoktur, değişim vardır. Bizim nihai hedefimiz insanların Allah'la buluşmasını sağlamaktır. Seyyid Kutub kitabında, "Bizim özgüvenimiz vardır. Doğrularımızın davacısıyız. Ne liberal sahtecilik ne de baskı bizden değildir. İnsanlar doğrularında sabit ve ısrarcı olsunlar. Araştırdıklarını tartışsınlar" der. Allah da Kur'an-ı Kerim'de "...delillerinizi getirin biz de delillerimizi getireceğiz" diyor. Belki bizim bir şeyleri, Kur'an'ı yanlış anlama ihtimalimiz olabilir bu yüzden ihtiyat payını bırakırız.

Biz muhataplarımıza, tartışmaya açık olduğumuzu söyleriz. Bizim fikirlerimize güvenmemizi şüpheye düşürmeye çalışıyorlar. Oysa kendileri kendi fikirlerinde sabitler ve bizi şüpheye davet ediyorlar. Dini toleransı liberal toplum çok yanlış anlamış. Sahte bir hoşgörü var. Delilleri ile gelirlerse tartışırız fakat diğer türlü rölativizm, izafiyet tartışmalarına girmeyelim.

Bizim başka insanları dinimize davet etmekteki amacımız onlar üzerinde iktidar kurmak değil onları kurtarmak, inandığımızı paylaşmaktır. Bütün stratejimiz Allah'ın rahmet ve merhamet tecellisidir. Bu, bireysel, toplumsal, siyasal hayatımızda hep bu şekilde kademeli olarak tecelli edecektir. İslam'ın gayesi insanları zorla Müslüman yapmak değil, nihai amacı onları özgürleştirmektir. Müslüman olsun ya da olmasın, bulunulan hal üzerinde insanların vicdanlarındaki baskıdan kurtarmaktır. Seyyid Kutub'un cihad anlayışının akademik özeti budur.

Tebliğ her zaman delillerle, argümanlarla olmaz. Halid bin Velid yıllarca Müslümanlara karşı savaştı fakat sadece Müslümanların hac ederkenki duruşlarını, davalarına olan sadakatini gör-

dükten sonra içi ısındı. İnsanlar sizde dürüstlüğün, samimiyetin, ihlâsın, fedakârlığın abidelerini görüyorsa etkilenirler. O zaman inandığınız her ne ise onlar da sizin gibi inanmak isterler.

İslami siyaset, insanın her dönemde kendini bilmesi, İslam'ın bayrağının yükümlülüklerini üstlenmesi demektir. Bu; dünyaya, insanlara karşı kişinin kendisini sorumlu hissetmesi, biz-onlar kategorisini kurması, kimlerle beraber olduğunu bilmesi ile mümkündür.

İslami siyasetin en önemli umdelerinden biri iradedir. Marx devrimi haber verince, "Bu tarihsel şartların bizi getirip dayandırdığı noktadır" demişti. Madem devrim kendi kendine olacak bir şey o halde neden dünya proleteryasına birleşin diye duyuru yapılıyor. Politik teoloji ile kendi uyguladığı şey arasında bir çelişki görüyorsunuz.

Bunun yanında sahip olduğumuz komplo teorileri de çok yanlış. 'Her şeyin arkasında ABD vardır' diyoruz. Bu da bize bir şey düşmez anlayışına götürüyor. Ya da bir şey yaptığınızda bu, onların planının bir parçası gibi düşünülüyor. Arap Baharı olduğu zaman yapılan yorumları hatırlayın. Bunda da ABD'den şüphelendiler. Tunus'ta Muhammed Buazizi isyan edip kendini yaktı; Mısır, Libya, Yemen, Ürdün, Suriye ve her yer hareketlendi. ABD'nin düğmeye basıp bunları başlattığını, yeni pazarlara ihtiyacı olduğu için ortalığı karıştırdığını söylediler. Bu yorumlar sosyolojik entelektüel fantezilerdir. ABD için Abdullah Salih, Zeynel Abidin, Hüsnü Mübarek, Esad varken neden işi bu kadar yokuşa sürüp demokratikleşme yapsın ki? Bu onun için büyük bir risktir. Entelektüel açıklamalar ne kadar karmaşık ve komplo olursa o kadar cazip geliyor bize ve bir Amerika'nın mümini haline geliyoruz. Hem kendimize hem Allah'a olan inancımızı yitirdiğimiz için Müslüman'ca siyaset melekemiz tükeniyor.